

V Söndagen efter Trettonde-
dagen.

Jesu makt att samla och behålla
de sina.

Introitus: 530: 1; Gradual: 21.

VI Söndagen efter Trettonde-
dagen.

Vaksamhet.

Introitus: 408: 1—2; Gradual:
666: 1—4. *Knut Peters.*

Förslag till omdaning av högaltaret i Linköpings domkyrka.

Modellen till det i förra numret av denna tidskrift omnämnda förslaget till ny altarprydnad i Linköpings domkyrka har nu fått lämna plats för en annan, utförd av arkitekten *M. Westerberg*. Förslaget är både till form och princip fullständigt motsatt det förra. Endast utgångspunkten med bildskåp och skrank är densamma. Arkitekten *Westerberg* bygger nämligen upp sin altarprydnad på renässansprinciper. Skåpet består av tre våningar, vars mittfält återge de förnämsta scenerna ur Kristi lidandehistoria, medan flyglarna framställa apostlar i helfigur. Skranket, som uppdrages mellan korets sex pelare, är avsett att utföras av oxiderad mässing och björk, som marmoreras och delvis förgylles. Trästommen består av en sockel, vilande på den nuvarande stenbarriären, och på denna sockel stå breda sidoständare, vilka uppbära en attika i dorisk stil. På detta placeras över ständarna förgyllda träskulpturer. Mellan ständarna är ställt ett gallerverk av mässing.

För att göra altarbordet mera synligt föreslås borttagande av den nuvarande altarringen. I stället skola i koret uppställas kommunionbänkar. Utom belysningen från altarbordets stakar tänker sig arkitekten fem taklampor monterade med elektriskt ljus. Dessa lampor skola symbolisera Kristus och evangelisterna.

Grundtanken i förslaget synes vara att ge altaret så stark tonvikt som möjligt. Det är därför den i domen härskande gotiken brytes med en moderniserad klassicism. Altarskåpet, som är uppbyggt med säkert avvägda horisontal- och vertikallinjer, är i sig självt ett mycket vackert prov på modern kyrkokonst. Skranket, utformat med nästan lika god känsla för rytm, är visserligen för tungt i ständare och överstycke och säkerligen även för högt, men det spröda gallerverket fyller väl sin uppgift som rumsbegränsning, samtidigt som det ger fri sikt mot den ljusstrålande koromgången. Men hela anordningen måste ses i samband med kyrkans egen arkitektur. Dess stil, gotiken, med sin triumferande höjdbetoning, brytes på ett sätt, som både försvagar altarprydnaden och monumentet självt. Korets väldiga pelare, som leda blicken uppåt, skäras tvärt av genom skrankets tunga attika, och skåpet står alltför isolerat.

En sakkunnig kommitté, bestående av riksantikvarien *S. Curman*, generaldirektör *I. Tengbom*, professor *A. Romdahl* och byggnadsrådet *R. Hjort*, kommer sedermera att taga modellerna i betraktande, innan frågan avgöres av domkyrkostyrelsen för att sedan underställas *K. Byggnadsstyrelsen*.

Bengt Cnattingius.